

Nick Horn

KRISTUS IZ BRADAVIČK

Prevedel Mitja Sušec
Priredba Tamara Matevc

... ja, saj vem, kaj si mislite, mislite si, da sem si službo varnostnika zbral zato, ker se rad tepem, ne? Že zgledam tako, kot da se rad tepem, ne? 188 cm, 95 kil, potetovirani obritoglavec ... Ma ne, narobe! Sori! Ne maram se tepst, rezanje pa sploh sovražim, če vidim kri, mi rata slabo ... Mislim, lejte ... zame je bil idealen večer v MKC takrat, ko se ni zgodilo nič ... Ko je klapa v miru žurala, ne da bi ji non stop težila kaka budala. – Lahko, da ne zgledam tako, ampak jaz sem v bistvu družinski človek ... – S Sabino, z mojo ženo, imava dva krasna otroka, punčko in fantka, in najbolj sem bil vesel, ko sem ju po šoli pobral in smo šli še malo na igrišče, malo špilali basket, potem sem nam doma naštimal sendviče, pogledal domačo nalogo ... tako da Sabina s tem sploh ni imela nobenih skrbi in so ji bile babe v službi zaradi tega ful fovš; ko je prišla ona ob pol petih popoldne domov iz službe, smo bili mi trije že trikrat v nulo zrihtani ...

Tako da ... v bistvu nisem dal odpovedi v MKC-ju zaradi urnika, urnik je bil na nek način še celo okej, če tako gledaš: s Sabino sva lahko res v nulo poštimala družinsko logistiko. Ok, vidla sva se bolj malo, ker sem jaz vsaki večer letel na šiht, ampak ... nekako sva planirala, da je to začasno in da se bodo stvari slej ko prej že porihtale.

No, in so se ... stvari zrihtale, so se, še prehitro ... Tako, da sem jaz pol po tistem sranju poslal službo v MKC-ju v kurac. Mislim, pustil sem job ... Ja, danes, ko je kriza, sem jaz pustil službo, ki sem jo imel za nedoločen čas. Na zavodu za zaposlovanje mi seveda niso hoteli dat nadomestila. Svetovalka je rekla, da bi moral indicent prijaviti šefom ali pa na varstvo pri delu. Ja valjda, ker bi me pol ziher dali v pisarno, ravno enega takega, kot sem jaz, 188/ 95 in to, so rabli v prvem štuku. Koza nora. – Onemu pizdeku malemu bi pa najbrž poslali pisni opomin pa mogoče bi še njegove starše poklicali na govorilne ure.

Tako da hvala bogu za EPK in vse te projekte in da sem bil jaz ob pravem času na pravem mestu, se pravi lih, ko so iskali čuvaje za Mobilno galerijo Terminal 12. Mobilno baje zato, ker še takrat, ko so nas poklicali na uvajanje, niso bili ziher, kje točno bo ta Terminal 12 stal ... So nam rekli, da moramo biti v vsakem trenutku pripravljeni se hitro preseliti, če bi slučajno mogli iti ven, ker so imeli neke štale s komisijami pa pogodbami pa Ministrstvom za kulturo, vsi so jih baje nekaj jebali

v glavo.

Ko so mi javili, da so poleg drugih petih zbrali tudi mene, sem bil tako hepi, da sploh nisem trznil okoli tega, zakaj pravzaprav na EPK-ju rabijo v gorilo, kot sem jaz. Najbrž bi moral posumit, da gre za eno tako »extra special mission«, ne? Ampak ne, jaz sem bil samo srečen, da imam spet službo ... Ful je grozno bit brez službe, mislim, tole na zavodu za zaposlovanje je res ... ja zadnja postaja, adijo osnovno človekovo dostojanstvo. Tako da ja, bil sem totalno hepi, ko so mi povedali, da sem sprejet, in sem šibal domov povedat Sabini ...

Sabina je moja žena, a sem vam povedal to. – Ja, dobro. – Ona me ima ful rada in misli, da sem jaz nekaj posebnega in zato za razliko od mene ali pa namesto mene non stop razmišlja, kaj bi bilo lahko za mene »res tisto pravo«. In vsaj enkrat na mesec, par dni pred menstruacijo, redno navali.

SABINA: Lubi, lej ... recimo ... Če bi ti lahko bil, kar bi rad bil, kaj bi bil?

Tomaž Pandur. Recimo z veseljem bi bil Tomaž Pandur. Da bi mi moje ideje dvakrat ali trikrat dali v stroške pa še dnevnice poleg. To bi mi bilo recimo super.

SABINA: Ne, resno! Če bi imel izbiro, če bi bila omejitev nebo, kaj bi bil?

Povem ji, da bi bil kot Tomaž Pandur ful resen. Mislim še bolj resen, kot je Tomaž Pandur.

SABINA: Lubi, to ni realno, probaj bit malo ... realističen.

Babe! Najprej me vpraša, kaj bi rad bil, in ko ji povem, hoče, da sem resen, in ko ji priznam, da sem čisto resen, pa hoče, da sem še realističen ... Mislim, a bi Tomaž Pandur bil, kjer je, če bi bil v življenju realističen? – PAVLE: Okej no, potem bi bil pa ... Joc Pečečnik!

SABINA: Ne moreš biti kar iz prve ven Joc Pečečnik! Najprej moraš nekaj ... delat!!!

PAVLE: Okej, pol bom pa najprej varnostnik. Zadovoljna? Pa kaj bi ti rada slišala?!

SABINA: Mogoče bi bil lahko pa ... espe!

Espe, pizda! PAVLE: Jaz nočem bit noben jebeni espe, okej?

Seveda ni bilo okej, ampak do naslednje menstruacije je bil pol na to temo mir. Mislim, kako me lahko sprašuje, kaj bi bil, če bi bilo omejitev nebo, ko pa omejitev ni nebo, ampak to, da sem star 38 let in vsak dan vsaj en dan starejši in da imam samo dva letnika srednje strojne ... torej nobenih formalnih kvalifikacij in tega. Glede na te realne fakte je služba varnostnika v MKC-ju po moje skoraj isto, kot da bi bil Tomaž Pandur, a se vam ne zdi?

Veste, zakaj sem pustil službo v MKC-ju? Vas zanima? Vam bom povedal, ko ste gluh tu. –

Pred enim mesecem sem vrgel iz kluba enega pizdeka malega, ker je rahlo preveč utrujal eno punco. Ona je bila tam s svojimi frendi, densala je, ne vem, praznovali so njen rojstni dan in ta kreten jo je začel šlatat na ful ... kar po joškah in to ... in sem ga fuknil ven, ne? Mislim, to je moj job ... In pol kar naenkrat ...

PIZDEK MALI: *Izvlače nož.* ... Pizda ti materna, ti boš mene ven metal?! Prekleti čefur pofukani, ti boš mene ven metal?! Ubil te bom, kreten neizobraženi, zaklal te bom ko prasca, peder zarukani, jajca ti bom odrezal, pršut bom naredil iz tebe ... prekleti nacist, mamicu ti glupo ...!

Mahal mi je z nožem pred faco, jaz sem se fiksiral na tisto 15 centimetrov dolgo in ko pizda ostro rezilo, jasno mi je bilo, da imam mogoče sekundo časa, preden me zakolje ko mačka ... *Ga brcne z vso silo in skoči na njega ter ga drži na tleh.* Pritiskal sem ga ob tla, dokler ni prišla policija, naložili so ga v marico in ga odpeljali.

PIZDEK MALI: *V odhajanju.* Pazi se, ko te dobim! Pazi se, ko pridem ven, zrezal te bom ko velikonočno šunko ...

Ej ... ne. Mislim, imel sem dost! Pa koji kurac nisem jaz tu zato, da se bom drkal z nekimi psihiči ... Ko ti klinci začnejo v klub hodit z noži ... ti obrita glava, tatuji in par mišic ne pomaga pol kurca nič ... mislim, takrat to neha bit Mladinski kulturni center in postane ... Afganistan, jaz pa sem imel Afganistana enkrat za vselej dost! Mislim, bistvena razlika je, če ti nekdo reče »Prefukal te bom ko prasca« ali pa če začne mahat z nožem proti tebi in zraven hrope »Zaklal te bom ko prasca«.

Ni mi za crknit pred nekim zakotnim nočnim klubom, majke mi, da ne. Zato sem vse skupaj povedal Sabini, mislim, v končni fazi imam tudi eno odgovornost do familije. Najprej je totalno ven padla, ful se je prestrašila, kar jokala se je in jokala ... Potem, ko se je končno umirila, sva se pa

pogovorila in moral sem ji obljubit, da neham. In sem pač nehal.

Kot sem rekel, po dveh tednih so na EPK-ju dali ven razpis za Mobilno galerijo Terminal 12, prijavil sem se in bil sprejet. Plača je ful nižja, tudi ni še ziher, da bo, ker je ta jebeni EPK ves čas z eno nogo v stečaju, ampak urnik je pa okej. Ni glih naporno, trenutno moram recimo pazit na eno konceptdualistično čebulo, ki je tako ali tako noben ne pogleda, kaj šele, da bi jo hotel kdo ukrast! Saj je že na pol gnila, niti ni več za v golaž ...

No – pred to čebulo sem pa pazil na eno sliko. V bistvu sem vam mislil danes govorit o tej sliki, kako je bilo s tem. Če vam je za poslušat, ko ste glih tu ...?

No, najprej smo imeli uvajanje, pač takoj za tistim, ko so nam javili, da so nas sprejeli, so nas povabili na uvajanje ... saj veste, o tem, kaj se sme in kaj ne. V glavnem se ne sme nič, ampak ženska, ki nas je imela uvodno predavanje, tega ni znala tako na kratko in v bistvo povzet ...

ŠEFICA: Par stvari vam moram prebrat, potem pa gremo k dejstvom. Zdaj za brat je malo dolgo, tako da vam bom kar na kratko povzela pa še malo razložila, ker je kompleksno in ne vem, če si lahko ogrožene socialne skupine, kot ste vi, to pravilno same zinterpretirajo. – Ker saj zato smo zbrali ravno vas – da bi se trajnostno zenintegrirali! – No dobro; v glavnem ... *Zelo šolsko, kot učiteljica prvega a-razreda*: EPK 12 pomeni Evropska prestolnica kulture, in kot ste verjetno že čuli, to je zdaj Maribor pa Ptuj pa ene par drugih še, ampak tisti niso tako važni, in v glavnem, to je ena taka prestižna inštitucija, znotraj kere smo se odločili, da tudi vam damo drugo priložnost, ker je brez EPK 12 nikoli ne bi dobili, ker ste ogrožena socialna vrsta na obrobju oziroma vsaj tako so meni povedali. *Se malo zmede, ker ni čisto prepričana, da je prav povedala*. Ja, no: vi ste zdravljena alkoholičarka, oni tam je nekje iz Afrike, ti si cigan oziroma Rom, kot se zdaj lepo reče, ti zgledaš kot ... no, homosekuallec, vi pa ste ...

Gledala je mene in se ni znala odločit, v kero ogroženo ali pa kar izumirajočo vrsto bi zdaj ona mene vtaknila ...

ŠEFICA: ... no jaz ne vem, kaj ste vi, vi ste ... a ste iz zapora ...?! – Ja, ne mi zdaj zamerit, take tatuje imate kot tisti, ki jih spustijo iz zapora ...? – No, kakorkoli, na eni rehabilitaciji ste ziher, ker če ne vas ne bi poslali v mojo skupino!

Malo sem ji pomežiknil, ker sem videl, da jo je misel na to, da sem mogoče iz zapora, kar malo rajcala ... Nič ji nisem zameril, da je mislila, da sem direkt iz zapora, bil sem vaje vsega hudega ... A veste, če si obrit po glavi in malo potetoviran, pa še 188 skozi 95 ... si lahko pravzaprav samo iz zapora ali pa venbivač v kakem nočnem klubu. – Ok, in zdaj, odkar imamo EPK, si lahko pa še čuvaj v Mobilni galeriji Terminal 12. – No, Šefica je zaradi mojega mežikanja malo zgubila rdečo nit in se je pol do konca raje strogo držala povzemanja direktno iz fascikla ...

ŠEFICA: *V fasciklu z zavzeto vestnostjo odkljuka povedano* ... No, tu gre v glavnem za evropsko dimenzijo, to smo rekli ... Maribor bo v tem letu ciljna točka izjemnih kulturniških destinacij ... *se ji dopade zvočna podoba teh fraz* ... blagovna znamka EPK izžareva celo slovensko državo ... – A ja, pa da ne pozabim; jaz sem Valerija, vodja čuvajske službe in pa zdaj, ko je ta EPK, mam še posebne zadolžitve, namreč, da vas navdušim za vseživljenjsko učenje in pa konzumiranje kulturnih dobrin na splošno. *Jih že kar malo začuti, tele svoje nove, in se jim kar izpove!* Mislim, mene za to animacijo nič dodatno ne plačajo, tako da mi je pravzaprav vseeno, ampak v končni fazi bo vam koristilo, če pokažete malo interesa za to kulturno sodelovanje znotraj evropskih okvirjev, ker jaz moram na koncu predlagat enega za v službo za nedoločen čas, ker kakega bomo mogli vzeti, tudi če ga ne rabimo, ker moramo poročati o trajnostnih učinkih ...

Res je preobremenjena in zmeraj, ko se tega zave, postane hudo slabe volje. No, in poleg vsega ostalega (!) so mi naročili še, da vas moram opolnomočiti ... *niti približno ji ni jasno, kaj naj bi pomenilo opolnomočiti, ampak tako ji je rekla direktorica* ... dvignit vaše kompetence za onezaveščenost o kulturi in da vas je treba reanimirati (!), zato bom zdaj povedala samo še bistvo: nič se ne sme slikat, sploh pa ne s flešem. Razstavljenih stvari se je prepovedano dotikati s prsti in pa paziti je treba na otvoritvi, ker ko se povabljeni napijejo, pol bruhajo vse vprek in je cela štala, jaz pa nisem plačana za čistilko, ampak sem šefica čuvajske službe. In kot šefica vam povem kar danes, prvo minuto, da vsak čisti svoje sranje sam, intuicija in kreativni potencial gor ali dol, je to jasno?!

Pol po strokovnem uvajanju nas je Šefica peljala na naša delovna mesta, se pravi do stolov oziroma k posameznim umetniškim inštalacijam in vsaka inštalacija je imela svoj naslov: Terminal in nekaj ... – Na koncu sem ostal samo še jaz z njenim rdečim fasciklom pod pazduho in meni niso dodelili samo stola, ampak kar celo sobo! Nad vhodom v moj prostor je visela tablica, na kateri je pisalo »Terminal odrešitve.« In pol spodaj »To umetniško delo lahko užali vaša verska čustva. Vstop na lastno odgovornost.« No, Šefici je bilo za moja verska čustva malo mar, rekla je samo še »Lahko, da bodo kakšne težave«, me potisnila noter in šla.

Okej, stojim v tem ... Terminalu odrešitve in pomislim, kako bi se počutil, če bi bil jaz tisti srečnež, ki bi dobil službo za nedoločen čas in bi ostal tukaj do penzije. – Prostor se mi je zdel čisto prazen ... Na najbolj oddaljeni steni, torej tam čez, čisto na drugi strani, pa ena gromozanska slika, tri metre krat dva metra, in na njej obraz Trpečega Kristusa. Detajl, samo detajl. Zaprte oči, trnjeva krona na glavi in vse to, saj veste, motiv, kot ga poznamo iz podob, ki so nam jih talali pri verouku okoli velike noči. Ampak na tistih podobah je vedno zgledalo, kot da naš Odrešenik na pol blažen malo drema in se mu v glavi rola Smisel življenja od Zmelkova ...

Ampak tale v moji sobi, tale v Terminalu odrešenja ... ma ne vem, nekaj je bilo čisto drugače ... nekaj je bilo ... ne vem, ko sem gledal ta obraz, ves zjeban od agonije, sem čisto fizično začutil, kako hudo ga je moglo bolet, nisem se mogel premaknit, kar gledal sem in gledal in v srcu sem naenkrat začutil tako ... sočutje, ali kako naj rečem, kar solze so me oblile, pizda, kako ga je moglo to bolet, kako je ta model moral trpet, ko so ga pribijali na tisti jebeni križ in potem, ko je tam dolge ure visel in počasi umiral ... Nisem veren, nazadnje sem bil v cerkvi pred tremi leti, ko se je poročila sestra od Sabine, ampak pred to sliko sem se enostavno zložil po tleh in se razjokal ko malo dete.

Pol, ko sem končno prišel k sebi, sem pomislil, da je to ... v bistvu ... ena dobra slika ... ki se te lahko, recimo, na nek način ... dotakne. Ti da mislit, nekaj čutiš al kako naj se izrazim ...

Spravil sem se pokonci in šel do stola, ki je bil tik pred sliko. Še dobro, da me ni noben videl, kako se cmizdim, 188 skozi 95 in to ... Mater!

Ko sem bil tik pred sliko, sem opazil, da je sestavljena iz nešteti majhnih kvadratkov s pikico na sredi. Pogledal sem še bolj od blizu in nenadoma poštekalo, da ne gre za pikice – pikice, ampak v bistvu ... za joškice!!! O fak, bradavičke!!! – Razumete?! Ženske prsne bradavičke. – Obraz Trpečega je bil iz ziljona ženskih prsni bradavičk. Joškica pri joškici. Bele, črne, napete, usahle, ampak vsaka s svojo bradavičko. Saj poznate tiste slike, narejene iz pikic? No, ta princip ... Samo da je vsaka pikica bila ... ženska prsna bradavička. Male bradavičke, velike bradavičke, gladke, grbančaste, svetlo rdeče, temno rdeče, vzburjene, posušene, sveže polizane ... vse, kar hočete. Očitno izrezane iz porno revij in potem nalepljene gor ... Pizda, zgleda, da se je neki Fritzl temu posvečal leta in leta, maksimalno precizno narejeno, kar se tehnične izvedbe tiče nisem imel nobenih pripomb ...!

Pa ker psihopat je šel delat Odrešenika iz joškic? Jebo te ...! Iskal sem listek z avtorjem, spodaj v levem kotu je bil, sklonil sem se, da bi prebral ime ... »Magda Šuligoj« ...

O pizda, ženska.

Čakajte malo, a je možno, da tako pretresljivo svinjarijo naredi ... ženska? Mislim, to, da bi se s temi joški celo leto ukvarjal kak sprevrženec, ki že sto let ni fukal, to bi bilo nekako logično, ampak ženska s svetopisemskim imenom in čisto navadnim priimkom?! Kaj je bila Magda v svetem pismu – Magda, Magdalena, Jezusova žena ali kaj že?

A ja, ko sem jaz takole kontempliral tega trpečega reveža iz ženskih prsnih bradavičk, razstava uradno še sploh ni bila odprta. Bilo je okoli šeste zvečer. Lih se je dobro začel parti za vabljene. Svečke pred vhodom, rdeča preproga čez štenge in to. No, in pol prvi obhod po razstavi, s kozarčki v rokah, rdeč vinček ... Prva dva sta se že pojavila med vrati, jaz pa še vedno sredi preučevanja tistih joškov in joškic. Tuhtal sem, zakaj tega Kristusa niso naredili recimo iz EPK kuglic, vetrnic ali kar koli že so ... Saj veste, ena je rdeča, ena zelena, ena siva, ena rumena, ena modra in ena oranžna. Mislim, po moje bi se dalo iz tega zložiti vse živo, še celo Odrešenika. Ampak mene glede takih stvari itak nikoli ne bi nihče nič vprašal ... No, saj ni važno, v glavnem, ko sta prva dva odgrnila zaveso in pokukala v moj prostor, sem se počutil, kot bi me zalotila pri gledanju porničev ... No, in uletita noter in gledata ... Pizda, mene! Kot da sem jebena znamenitost jaz. Mislim, to, da sem lahko jaz bolj zanimiv ko joški, tega si res nikoli ne bi mislil. Bom rekel teli Magdi Šuligoj, naj mi da pol honorarja al kar že pač dobi.

Pol sem se rajši malo distanciral od slike in se postavil v čuječo pozo, da sta modela zaštekala, da jaz nisem neka jebena inštalacija, ampak ... čuvaj tega iz bradavičk zlimanega Kristusa. Na hitro sta ošinila mojega trpečega kolega in si pokimala v stilu »Aha ...«.

Aha. – Aha. ... Mislim, vse, kar sta imela za rečt, je bil en poduhovljeno prekinteresni »Aha«.

A veste, to je to. Dobiš diplomo iz umetnostne zgodovine ali pa iz kakih kulturološko-metodoloških študij in vse, kar znaš rečt, ko zagledaš sliko Trpečega iz ženskih prsnih bradavičk, je »Aha«.

Mislim, to jih naučijo na faksu in za to rabijo po koncu srednje šole baje v povprečju še štiri do osem jebenih let. – Ampak okej, oni že vejo. – »Aha«.

No, tudi naslednja dva, ki sta me zalotila, sta bila intelektualca. Ta dva sta imela najbrž že magisterij. Ona je že bila sposobna rečt: »Poglej si ti to ...,« tip z dizajnerskim aparatom za zobe v gobcu pa ji je tako z eno tako pravo intonacijo hudega poznavalca odgovoril »A to?«.

A sem povedal, da je v celi sobi visela samo ena stvar, in sicer slika tega Odrešenika iz joškic? Mislim, če imate slučajno magisterij tudi vi in niste razumeli, kaj hočem povedat: tip je vprašal, če ona od vsega, kar se da v tej sobi videt, misli prav »A to«.

No, in ko smo bili že lih pri stvari, uletita še dva z doktoratom. Da imata doktorat, sem vedel zato, ker se je na pet kilometrov videlo, da jima je vse totalno jasno. Sicer sta bila malo mlada za doktorat, ampak mladina je baje zdaj ful zagrebena, že pri šestnajstih prijavijo tezo za disertacijo in pol gre vse to samo še strmo navzgor ... No, tipček se je postavil pred sliko in rekel »No, a ni logično ...?« Pička je malo pomislila in odgovorila »Žusterna.«

Mislim, Žusterna. Žusterna je v Kopru, ne? Kaj ima Žusterna z Nazarečanom iz bradavičk? Evo, to je vprašanje za Lepo je biti milijonar. Mislim, dejstvo je, da moraš imet za to doktorat. Vsaj dva doktorata.

In pol sta šla. Žusterna.

V bistvu se mi je tale podpisana Magda Šuligoj začela kar malo smilit. Definitivno je vložila ful časa v te bradavičke. Na koncu koncev tudi dnarja, tiste revije pa spet niso tako poceni, da bi jih človek lahko kupoval kar na kile. In pol pridejo tile izobraženci in ne vejo niti tega, ali morajo gledat mene ali Kristusa. Trpeči iz ženskih prstnih bradavic ali pa bivši izbacivač iz nočnega kluba, to je njim vse ena in ista jebena art inštalacija. Malo se smehljajo, nerazločno momljajo in spizdijo.

In ko sem se takole sam pri sebi nekaj pizdil, zaslišim pred vhodom v moj Terminal odrešitve mlad ženski glas: »Ta-ra!« In vedel sem, takoj v istem trenutku sem vedel, da je to: Ona! Magda Šuligoj. Ni bila sama, z njo sta bila še dva mlajša tipčka, najbrž frajer in brat in en starejši par, mama in foter ...

Magda je bila ... Ma bila je magična, štekate? Totalno simpatična ... Nobenega alter imidža, nobenih uhanov v nosu, taka ... totalno normalna. Dolgo, zeleno krilo v etno indijskem stilu, ozka majčka limonaste barve, lase ... Taka ful prijetna ... Pogledala me je, mi rahlo pokimala, tako, nenarejeno, prijazno ...

Njeni so gledali sliko in se brez konca in kraja navduševali nad njo. Pismu, kaj so to za eni starši, da ploskajo svoji hčerki, ki iz ženskih prsnih bradavičk zlima skupaj Trpečega Kristusa? Če bi recimo

jaz fotru povedal, da sem naredil Kristusa iz jošk, bi mi primazal tak šamar, da se ne bi pobral dva dni. Čeprav tiste joške bi si pa seveda hotel it tud on pogledat. –

Pol se je Magda hotela slikat. Prišla je k meni, pogledala me je, direktno v oči, ful prijazno, ful ful iskreno, in rekla »Živjo, jaz sem Magda«. Ponudila mi je roko. Mislim, a sem že omenil, da je bila ful ... simpatična? Tako ... objektivno gledano, mislim. – Rekel sem, da sem Pavle, in dobil sem občutek, da ji je moje ime všeč. Pustila je svojo roko za nekaj trenutkov v moji, ne spogledljivo, ampak tako, naravno, spontano. Poiskala je fotoaparat v svoji torbici in me prosila, če bi jih enkrat vse skupaj pritisnil. – Mislim jaz bi najraje pritisnil samo njo, ampak ... okej, okej ... to sem samo tako malo nafantaziral, saj v resnici je ne bi, jaz imam familijo in to ...

Postavili so se pred sliko, se objeli in začeli en čez drugega kričat siiiiiir. Kot bi bilo zadaj za njimi neko tihosadje, ne pa Trpeči Kristus iz bradavičk. Oba, mama in foter, sta bila v kavbojkah, stari je imel sive lase, spete v čop ... Pizda, ko bi imel jaz takega fotra ... Če bi imel jaz takega fotra, bi tudi iz mene lahko še kaj bilo. Mogoče bi tudi jaz svoje stare in Sabino kdaj peljal na kako svojo razstavo, mogoče bi celo jaz naredil Trpečega Kristusa, ampak jaz ga ne bi zrezal iz porno revij, ne bi ga naredil iz ženskih joškov, ampak iz ... iz tistih rdečih, zelenih, sivih, rumenih, modrih in oranžnih EPK kuglic. Okej, če že mora bit, bi na vsako kuglico narisal še bradavičko. V vsakem primeru bi dal namesto jošk EPK kuglice. Kot vidite, sem se z bradavičkami počasi že nekako sprijaznil. Mislim, če se je Magdinim staršem zdelo to okej ... pa kdo sem jaz, da bom govoril, da to pa zdaj ni okej. – Ja, že vem, dal bi EPK kuglice in pol bi rekel, da Trpeči Kristus z vsemi temi teksturami kroglic predstavlja energijo cele Slovenije oziroma teh sedmih ali kolikor jih pač je v EPK skreganih mest, ki naj se nazaj pobratijo ... magari v Kristusu. Bradavičke, bi rekel, so pa zato, ker se je Slovenija prisejala na ta EPK dnar, trpeči izraz Kristusa pa zato, ker ni iz tega dnarja nič pametnega naredila.

Preden so šli, je Magda stopila k meni, me poljubila na lice in rekla hvala. Tako ... totalno ... nepatetično! Bilo mi je ful toplo pri srcu. Zaznala me je, štekate? Jaz za njo nisem bil neka konceptdualistična umetniška inštalacija, ampak ... nekdo, ki mu je zaupala, da zna pazit na njenega Trpečega Kristusa. – In to, da ti en tak človek, kot je Magda, zaupa, to ni malo, a veste? No, in pol se mi je še enkrat (!) nasmehnila. – In pol so šli.

Domov sem prišel malo po deseti. Sabina me je čakala. Radovedna je bila, kako je šlo prvi dan v novi službi. Bil sem totalno poln novih vtisov, hitel sem ji vse pripovedovat in zdelo se ji je ... ogabno!

A se vam je to kdaj zgodilo? Prideš domov od nekje in komaj čakaš, da poveš svoji ženi, kaj se ti je zgodilo ali o čem že ves dan premišljuješ, celi si nakurjen, in ko se ji iskreno skašljaš, tvoja samica reče, da se ji zdi to, kar govoriš ... brez veze. Ali pa še celo, da je ogabno, kot je moja rekla meni.

PAVLE: Pa pizda no, kako se ti lahko zdi ogabno nekaj, česar sploh nisi videla v živo?!

SABINA: Ne rabim videt v živo. Po tem, kar si mi povedal, si znam čisto dobro predstavljat in vem, da je ogabno. Bljek! Ostudno. In to ... ženska! Sram me je mojega spola!

Mislím, lej, včasih bi jo prtegnil, res. Nisem je še nikoli in je tudi ne bom, ker ne tepem žensk, ampak to je stvar samokontrole. Jaz bi lahko bil trener samokontrole, evo. Ne dalajlama, ampak Swami na Rami, in vse ženske na svetu bi mi pušile kurac. – Ne Tomaž Pandur, ne Joc Pečecnik, ampak Swami na Rami!

Sabina se seveda ni znala nehat zgražat niti v postelji. »Moj davkoplačevalski dnar, moj davkoplačevalski dnar!!!«, kokodak sem in kokodak tja – in za kazen tisti večer nisva nič fukala. – Ugasnil sem luč in se obrnil na drugo stran.

Naslednji dan sem bil po urniku zjutraj. Vstal sem, bil sem precej slabe volje, ni mi všeč, če s Sabino zaspiva skregana, spravlil sem se na trolo in se odpeljal na šiht. Pred galerijo stopim dol in kaj zagledam: cela gužva! Transparenti z napisi »Ustavite pornografijo« in »Dol z Jezusom Kristusom« – no, ta se jim pa res ni najbolj posrečil. – Eni so špilali na kitare, a veste tisto »Ljubi, ne čakaj, da ljubljen boš sam ...« (<http://www.youtube.com/watch?v=RSV8cg5enc4&feature=related>). No dajte, gremo skupaj ... super ste, samo še malo bolj maziljeno morate gledat, dajmo še enkrat ... Super ste, bomo pol po predstavi nadaljevali, če ste za, znam še par teh cerkvenih popevk, se jih spomnim s tistih duhovnih vaj, preden smo šli k birni ... Lepe pesmi. Samo ne štekam, zakaj so tile, ki non stop pojejo ta cerkveni love and peace, tako tu mač militantni ... A ste jih slišali, kako so zbirali podpise proti družinskemu zakoniku? Mirno so se lagali, da notri piše, da se bosta po novem lahko poročila brat in sestra. Oni nimajo problema z vestjo, malo se zlažejo, pol grejo k sveti spovedi in je. Oni se gejev in lejbik bojijo ko hudič križa ... Drugače pa jim je glede otrok precej vseeno, še nikoli niso šli zbirat podpise proti recimo pedofilskim duhovnikom ali kaj takega. Oni rečejo „Vsaj se lahko zmoti ...“ - No saj jaz nisem za politiko, mene politiko nič ne zanima, ker je itak vseeno. Ker če kljub temu, da večina zvoli Zokija, pride na vrh Zvirant in postavi Kahla za zunanjega ministra ... potem je pač vseeno, ne? Kar se

mene tiče, je to sicer državni udar, ampak kot sem rekel – jaz se na politiko nič ne zastopim.- Samo še to bom rekel: A vi razumete, kako je možno, da tile militantni kristjani iz Prevednotimo Slovenijo ali kar že so strnejo vrste okoli preverjenega Falsifikatorja, tipa, za katerega vsi vemo, da je ponarejal, prirejal in kompiliril dokumente, s katerimi je rušil predsednika države? Nimajo problema oni s tem, kot tudi ne s trgovino z orožjem pa ne s patriajmi in z ničemer. Saj ni nič dokazno. Če pa kdaj bo, bodo rekli „Vsak se lahko zmoti, tudi mi smo samo ljudje ...“

Na sredi gužve pa center za press: televizija, radio, internet, tipčki s ajpedni, ajpodni, ajfoni ... En polizan pedrski novinarček iz komisije za Red in pravičnost ali kaj že so – lih potiska mikrofon v tisto debelo političarko iz Prevednotimo Slovenijo, **Ludo Milo**, in ona nabija o interesu družine, idealu družine, – čeprav jaz ne štekam, kaj ona ve o familiji, saj je ni nikoli doma, če je vedno, ko odprem teve, gor, in to na vseh kanalih hkrati. – Pol novinar, ki ji je z mikrofonom na vsak način hotel zlesti v dekolte, da če se ona strinja, da takega škandala ni bilo že vse od tiste brezjanske Marije, ki so ji namesto Jezuščka dali v naročje podgano. In se je jasno strinjala in pol sta mimogrede, ker je bila že lih prilika, še enkrat skurcala *Na zeleni veji*, roman od Andreja Predina, in pa vse kraje, kjer še niso Titovih cest preimenovali v Bajukove romarske poti. – Seveda jima ni na kraj pameti padlo, da bi se spomnila, da je bila tista brezjanska podgana v bistvu odgovor Vasje Ocvirka in Sergeja Steblovnika, članov zasedbe Strelnikoff, na govor takrat novopečenega nadškofa in metropolitana Franca Rodeta, ki se je spravil na pravico do svobodne izbire splava. In knjige od Predina tudi nista prebrala, sta pa slišala iz zanesljivih virov ... In to, da bi mi brez Titoja o Sloveniji lahko samo sanjali ali niti to ne, jima tudi ni padlo na kraj pameti ... – Potem sta s skupnimi očmi ugotovila, da gre pri sliki Magde Šuligoj za sovražni govor. In da država takim, kot sta Magda Šuligoj in **Svetlana Makarovič** in pa **Andrej Predin**, ne bi smela plačevati prispevkov in poklanjati nagrad. Tipček jo je z podvprašanji seveda veselo spodbujal, ona pa že vsaj pol leta ni imela takega orgazma: da moramo zaščititi nedolžnost naših otrok, kot da bi bili ciljna publika razstave otroci iz okoliških vrtcev ... Skupni klimaks je sledil, ko sta krivdo za vse hudo na svetu seveda pripisala kar komunistom.

Lejte, dobro, da smo imeli komuniste. Če jih ne bi imeli, bi bili danes vsega krivi čefurji, pedri, cigani, matere samohranilke in meni podobni vunbacivači iz nočnih klubov, tako pa so za ključne stvari krivi komunisti in po moje je tako res še najmanj škode za vse. –

In potem se je nenadoma pojavila Magda. Sproščeno in prijazno je stopila do političarke in onega pedrskega novinarja, ki sta postala, ko sta jo zagledala, čisto zaripla v obraz. – Tip jo je napadel, če ji je res popolnoma vseeno, ker je užalila toliko ljudi in kaj naj bi bilo sploh sporočilo te slike.

Magda je rekla, da upa, da slika govori sama zase in da tega sporočila ne bi rada razlagala, ker če bi se ga dalo razložiti, bi ga preprosto napisala na papir, sprintala in se predvsem ne bi toliko ubadala z vsem tem lepljenjem. In pol, ko jo je novinar probal zabit, da če se zaveda, da si marsikdo res želi, da se s tem rezanjem in lepljenjem sploh ne bi ukvarjala, mu je preprosto rekla, da je bila slika mnogim ljudem všeč in da so ji rekli, da jim je dala mislit.

Gledal sem jo, Magdo, kako fantastično zgleda, kako je sveža ... Naenkrat sem pizda poštekala, da sem se zatreskal! Samo še tega se mi je manjkalo! Zrinil sem se skozi gužvo do vhoda, pokazal izkaznico, Šefica me je spustila notri in mi probala nekaj duhovičit »O, boš imel pa pestro ...«, nekaj me je hotela pecat, samo je hitro videla, da komaj čakam. Sem pa poštekala, da je njen glavni kriterij, koga predlagat za službo za nedoločen čas, kdo jo bo največkrat pritisnil. Izbirala je lahko med ciganom, pedrom, afričanom in vunbacivačem. Mater, pestro, ja, pestro ...

Šel sem v svojo sobo, pozdravil svojega trpečega frenda in se zleknil na stol. Nekaj časa je bil mir, tako da sem si malo spucal glavo od vseh teh vtisov ...

V bistvu sem bil kar malo razočaran. Ful sem si želel, da bi Magda onemu novinarju povedala, zakaj se je vsega skupaj sploh lotila, mislim, kaj za ena stvar se ji je pletla po glavi? Mislim, težko si predstavljam, da se je enega jutra zbudila in si rekla »Kaj če bi si šla danes nabavit porno revije na kile in bi ven rezala joške?« In pol, ko se ji ni več dalo rezljat: »Hm, kaj čem zdaj z vsemi temi joškami, a jih čem vršt stran ... ma ne, ne ... bom nardila iz njih enega Trpečega Kristusa. O, kako sem se to dobro zmisllila!«

Gledal sem sliko in poštekala, kako pizda clever je narejena! Da bi lahko užalila tvoja verska ali pač tista spodobna čustva, moraš priti ful blizu in nos dobesečno zarit v tiste joške. Zato ker če jo gledaš od daleč, z druge strani, sploh ne vidiš, da je Kristus iz prsnih bradavičk, ampak samo strmiš nad to ... lepoto, mislim, saj drugače ne morem rečt, pač ta pristnost njegovega trpljenja te prizadene ... Tale Magda, ej ...! ... da si gre nekaj takega zmisllit, alla ji vera ... Ker jasno je, da grejo z nosom v bradavičke samo perverzneži. In to tisti najbolj zadržti. Najprej zignorirajo opozorilo pred vhodom in potem grejo korak za korakom po celi dolžini sobe, dokler ne pridejo direktno na joške. Prav iščejo si jih, tiste bradavice, evo. In pol se začnejo slinit nanje: »Oh, kako ogabno, odurno, bljek, bljek, fuj, fuj, Pohujšanje v dolini Šentflorajnski!« Evo, Magda je bila v prejšnjem lajfu Ivan Cankar. Če bi bil Ivan Cankar slikar in če bi živel v času EPK 12, bi bil Magda Šuligoj. Sto posto! Swami na Rami!

No, tako sedim in tuhtam, ne zgodi se nič posebnega. Pač, ljudje prihajajo in odhajajo, malo hi, hi, hi, malo ha, ha, ha ... pač brezvezniki, ki so bili bolj za kot proti, mislim, niso imeli gluh nekega silnega problema, no ...

Čez kako uro pa uleti tisti farški Jan Plestenjak, ki sem ga videl že zunaj, špilal je na kitaro in iz vsega srca prepeval svoje pop psalme. »Ljubi, ne čakaj, da ljubljene boš sam ... la, la, la ...« Hudi tip, taki športnik, en taki Ralph iz Pesem ptic trnovk, a se spomnite? Plave oči in jebemumater 188 cm ziher.

Lejte ga, lih kar je stopil v sobo, ustavil se je, gleda od daleč, tisti s pasjo ovratnico, ja ... Od tam ne more videt nič, mislim, definitivno nič. Gospa, dajte se postaviti tja poleg njega. Vidite kaj? Ne. No, še mene ne vidite, kaj šele Trpečega Kristusa, o bradavičkah se pa niti menili ne bomo ...

No in zdaj prihaja. Mislim, ne bom ga spustil dalje, majke mi, da ne.

PAVLE: Od tu se vidi najbolj fajn. Ni treba hoditi naprej. Saj vidite, kaj je na sliki. Od tu se res dobro vidi. Lejte, kako je lep ... Mater je moglo to bolet, ne?

ŽUPNIK: Kako je lahko nekaj tako sprevrženega lepo?!

PAVLE: *Mu zapoje prirejen komad od Plestenjaka (<http://www.youtube.com/watch?v=HbjTVkvPc6k>) in ga nikakor noče spustiti bliže.* »V sobi sta dve, škoda, k on nima tičev dosti za obe ... Vse bi jih našel, časa pa premal, vsak dan se krsti pet, ki jih on bi ...« Če gledava iz te točke, potem ne moreva videt nič grdega. Zato vam pa pravim, da glejte od tu in ne silite bliže.

ŽUPNIK: Svobodni voljo imam, da se odločim, od kje želim gledati sliko.

PAVLE: Ne, pa je nimate. Če vam jaz ne dovolim, potem vam vaša svobodna volja nič ne pomaga. Lahko pa se svobodno spravite nazaj v svojo zakristijo.

Pavle se premika levo, desno, kot bi hotel s svojim telesom preprečiti vsiljivcu, da bi se bolj približal sliki.

Tip je očitno hotel plesati z menoj. Dve levo, tri desno. Peder pokvarjeni. *Pavle se sunkovito umakne in zasmeji.* Potem sem ga brez opozorila nehal ovirati in je treščil po tleh. Hitro se je splazil do slike

in pritisnil jezik na bradavičke. Najbrž jo je imel prvič v ustih, nisem hotel niti gledat ... naredil sem en obhod po sobi, se malo nadihal, nakuliral in se zmisлил novo finto.

PAVLE: Gospod, trideset sekund je mimo.

Seveda mu ni bilo nič jasno.

PAVLE: Trideset sekund je mimo. Imam navodilo, da moram vsakega, ki več kot trideset sekund od blizu gleda sliko, prijaviti komisiji za preprečevanje pedofilije. Raziskave, ki so jih opravili s pomočjo te slike, so pokazale, da samo pedofili gledajo to sliko od blizu več kot trideset sekund. – Slovenska Minority report strategija.

In jasno, to je zaleglo. Vedel sem, da je gledal Minority report, ker taki moderni župniki morajo valjda bit z vsem na tekočem. Pobral se je, preden sem ga lahko vprašal, kaj si misli o filmu.

Ampak da ne boste mislili, da je bil potem, ko je župnik šel, mir. V bistvu se je veselica šele zares začela ... Prej ko v petnajstih minutah mi je uletel manjak v beli puhovki. Mislim, temu se je že na daleč vidlo, da je manjak. Enkrat sem bral, da se manjaki probajo skriti tako za najbolj normalne vedenjske vzorce, pogosto pod krinko patološke normalnosti, ampak tale je očitno že zdavnaj zgubil navodila in se ni prav nič ženiral okoli svojega imidža. Ni bil recimo plešast, ampak je bil lisasto plešast. Plešast v pramenih ali kako naj to opišem. Kot bi ga pojedli molji. Nosil je očala, ma ne očala, bolj dno od kokakole. Mežikal je ko kaka dementna sova in smrdel je ko petnajst dni odprta mesna konzerva.

Bolščal je v sliko in pol naenkrat dol na kolena.

MANIJAK: Nebeški oče, ti, ki si dal svojega edinorojenega sina Jezusa Kristusa, da bi nas odrešil grešnike zanikrne ... *Izвлеče bič in se prične tepsti po hrbtu ...* prosim, usmili se svojih dveh vdanih služabnikov, bodi najina presvetla luč, pripelji naju nazaj na pravo pot in obvaruj naju skušnjave, smrtnih grehov, Luciferja in vseh ostalih hudičev, ki prežijo na tvoje ovčice, o gospod ... *Se nagravžno odkašljeje, požira svoj smrkelj itd.*

Aleluja! – Bla bla bla ... – No, zdaj mi je bilo jasno, zakaj je bil v puhovki. Mislim, jaz se tudi ne bi bičal po goli koži. PAVLE: *Manijaku.* Oprostite gospod, klečanje je strogo prepovedano. – Ja pa je. – Lejte ne se vi z mano kregat, kaj je prepovedano in kaj ne, ker jaz sem imel tri ure uvajanja. –

Nobenega klečanja, mrmranja, bičanja, sendvičev in fotografiranja s flešom. Strogo prepovedano.
In ne mi govorit ...!

MANIJAK: Molil sem, da bi vas naš gospod Jezus Kristus pripeljal nazaj na pravo pot. *Nagravžno hrka, se odkašlje in pljuva mimo robca.* Se nič ne bojite, da se boste cvrli v večnem peklu?

PAVLE: A k temu Trpečemu Kristusu iz ženskih prsnih bradavičk ste molili? Ja, če je tako, pa kar nadaljujte. Sicer res ni dovoljeno, ampak če mislite, da bo zaleglo, lejte, ne bom vas motil. H kateri joškici pa najbolj zaleže molit? *Publiki.* Dejansko je bila pred njim podoba Trpečega in lahko bi se v svoji molitvi obračal nanjo, ne? Vsebinsko gledano. – Formalno gledano pa bi lahko imel tega Trpečega za manifestacijo Satana in bi ga v bistvu moral izganjat. – Ma kako mora bit človeku pri srcu, če je po svoji naravi taka ostuda?

Takrat so uletele ene ženske in za hip je moja pozornost na manjaku popustila. Napaka. V zadnjem trenutku sem s kotičkom očesa zaznal, da manjak v dlani nekaj stiska, da dviga roko in da ima namen zaščitat mojega Trpečega Kristusa. Kar naenkrat sem doživel flešbek na tistega malega pizdeka iz MKC-ja, zaradi katerega sem pustil službo, tistega, ki je šel nad mene z nožem, ki je bil petkrat večji od njega. Skočil sem na Belo puhovko, ga zbil na tla in mu zvil roko za hrbet. Potem sem ga zvelkel na hodnik in proti izhodu. Drl sem se na njega vse najbolj grde psovke, kar sem se jih spomnil, on pa je vreščal, da ne bo molil za mojo dušo. Pizda, sem se ustrašil! Kreten!

Ampak ne, ni bil on kreten, jaz sem bil kreten. Tip je zelo dobro vedel, kaj dela, in zelo dobro je uganil, kaj bom naredil jaz. Namreč, da bom zapustil Terminal odrešitve in predvsem svojega Trpečega Kristusa, ki bi ga moral čuvat. – Ko sem fuknil manjaka po stopnicah, sem zaštekal, da je nekaj hudo, hudo narobe ... V Terminalu odrešitve je bil totalni kažin, vpitje, alarm ... Stekel sem nazaj ... sranje, totalno sranje ... prepozno! Mojega Odrešenika so vrgli na tla in mu razbili obraz. Manjak se je skompal z župnikom in zajebala sta me ko pičko. Tisti zajebanci s transparenti, tisti, ki so najbolj na glas peli »Danes je dan, ki ga dal je Gospod«, so fuknili sliko po tleh in zjebali obličje Boga do nerazpoznavnosti, potem pa spizdili ...

Usedel na tla med vse te zmečkane joškice in bradavičke in se spet scemeril. Pizda, vse sem zajebal, pustil sem na cedilu tega Kristusa in tudi Magdo, in to jaz, ki sem najbrž edini štekal, kako pomembno je bilo vse skupaj ... Probal sem pogladkat papirčke in si želel, da bi jih znal zlepit nazaj. Mislim, to, da so tile župnikovi sektaši Odrešeniku tako brutalno razbili obraz, to je bilo dosti bolj bogoskrunsko kot Magdina slika. Pizda jim materna inkvizitorska! Mislim, pa kaj jih je motila

ta slika, pa zakaj je niso mogli gledat od daleč??? Mislim, če bi bil jaz veren, ne bi šel nad Kristusa, pa če bi bil ta narejen iz samih kurcev al ne vem iz česa. Ker Kristus je Kristus, a ni to tako? Ne glede na to, iz česa je narejen. Nima veze, iz česa ga narediš. Mogoče je to ena od tistih stvari, ki jih je hotela Magda s to sliko: Kristus je, kar je. Najdeš ga, kjer ga najdeš. To je odvisno bolj od tebe kot od njega.

Prišli so ljudje iz uprave in še par tistih, ki sem jih videl že na otvoritvi. Povedal sem jim, kaj se je zgodilo, o tipu z jajcem, da sem ga peljal ven in da takrat, ko me ni bilo ... Glas se mi je kar lomil, ampak nihče od njih ni bil videt pretirano zasekiran.

Potem je prišla Magda. Hotel sem jo objet, jo stisnit k sebi, jo probat potolažit ... Ampak sem samo stal ko lipov bog in nekaj jecljal, da mi je žal, da se zavedam, da sem odgovoren za to sranje ... Sploh me ni slišala, sploh me ni poslušala ... Strmela je v tla, v tisto, kar je ostalo od najinega Trpečega Kristusa, in vse, kar je rekla, je bilo samo »O moj bog ...«

Potem je dvignila oči in me pogledala in ... nisem mogel verjet ... njen obraz je dobesedno žarel od navdušenja, začela je trepetat od vzhičenosti ...

»Perfektno,« je rekla, »briljantno ...! Tega se ne bi dalo zrežirat, pa če ...« Vprašala me je, kdo je to naredil, če sem videl, hotela je čim bolj točno razlago, stokrat sem ji moral povedat, kako je potekal moj dvoboj s manjakom, kako sem ga peljal ven in kako se je pol zgodilo, kar se je pač zgodilo ... In vsakič je bila bolj navdušena, bolj vzhičena, bolj srečna. Kot bi v kakem bednem resničnostnem šovu zmagala v polnjenju vozička v Lidlu ali pa v Hoferju. »Perfektno,« je ponavljala kot v transu, »perfektno, fantastično ... Komaj čakam, da vidim posnetek ...«

Kakšen posnetek? Ne, misel, ki mi je šinila v glavo, je bila predvsem preveč grozna, da bi lahko bilo res. Mislim, pa saj to ni valjda neka nočna mora ... – »Kakšen posnetek, pizda?!«

Pokazala je nekam desno pod strop. Zgoraj je diskretno čepela varnostna kamera. Rekla je, da je bil namen vsega skupaj, da bi prišel nekdo in naredil prav to, kar se je zgodilo. Da bi potem lahko razstavila še film z naslovom Participacija. Da se je že prav bala, da do tega sploh ne bo prišlo, ko sem bil tako zagret ... Seveda bi bila to totalna katastrofa, saj je bil ves point v tem ... Rekla je »Peter, pri sodobni umetnosti gre za to, da začnemo umetnost dojemati kot kvaliteten socialni prostor. Umetnost je potrebno uzreti na novo, potrebno je redefinirati njen družbeni status in aktivno vključiti meščane ... In uspelo mi je, Peter, uspelo mi je ...«

Pavle. Če ste slučajno tudi vi pozabili ali pa zamešali. Jaz sem Pavle, ne Peter. – Veste, nikoli do zdaj nisem bil o čem tako zelo prepričan kot ta dva dneva o tem, da je ta slika lepa, dragocena, sijajna, vredna zaščite in da jaz počnem nekaj, kar ima smisel, kar ima zares smisel ... V resnici pa je bila kup dreka, razstavljen zato, ker se je eni frajli zdelo, da bil bil dober joke, če bi tega Trpečega Kristusa nekdo fuknil na tla in se nanj poscal. In jaz, neizobražena budala, tega nisem poštekcal in sem hotel v tej sliki prebrati »nekaj več«. Ampak njej, Magdi, smo bili vsi mi samo material: debela političarka, novinar iz komisije za red in mir, Ralph iz Pesmi ptic Trnovk, Bela puhovka in seveda jaz, potetovirani obritoglavec. Ona nas je ves čas opazovala in se smejala. Edino ona ni bila material, ona je bila umetnica, ki ji je uspelo sprovcirati reakcijo ... Naj gre v pičku materno ona in njena pofukana umetnost iz jošk in kurcev in bradavičk in kaj jaz vem iz česa vsega. In tisti trenutek, ko bosta moja froca stopila v kako galerijo, ju bom izpisal iz šole.

Pol so prišli iz EPK televizije, tisti posebni kanal ... Bili so tako hitri, da je bilo očitno, da so čakali v zasedi. Novinar je bil tisti tip, ki je bil z Magdo že na otvoritvi, najbrž njeni jebač ali pač eden od njenih jebačev. Prosil je Magdo za izjavo in se delal, kot da se sploh ne poznata. Za razliko od tistega intervjuja zjutraj pred galerijo Magda Šuligoj zdaj kar ni mogla nehat govorit.

MAGDA: Srečna sem in počutim se izpolnjena: vsem skupaj sem nam je zgodila pretočnost čiste energije, javni, konstruktivni dialog nasprotnih mnenj, demokratizacija v malem in predvsem zavedanje različnosti: skratka izjemno intenzivno doživetje, ki je z brezkompromisno ostrino zarezalo v naše miselne sfere in nas nepozabno na novo določilo.

S svojim umetniškim delom, katerega proces je bil zaključen pravzaprav šele pred nekaj minutami, s participacijo javnosti, vključevanjem mesta in državljanov v pripravo in izvedbo tega mojega umetniškega dogodka ... sem hotela povedati, da mora biti Odrešenik našega časa resnično radikalen, saj je samo do zadnje potankosti preišljena in pozitivna ontološka in obrednostno religiozna radikalnost tista, ki lahko do resničnih temeljev pretrese miselne prostore naših kolektivnih predstav o svetu. Skozi misel, koncipiranje in kasneje repozicioniranje sem prišla do strukture izjemno dinamične notranje in zunanje povezanosti, kar so mi že ob sami prijavi projekta neformalno potrdili tudi nekateri člani programskega sveta EPK.

Od tukaj dalje prevzame Magdin govor ženski glas in poteka v offu, bolj kot šum in vendar nekaj, kar Pavle razločno sliši tudi, ko gre na stranišče.

PAVLE: Ko sem poslušal to njeno nabijanje, me je od hudega prijalo srta ... šel sem na vece, vece za Terminal odrešitve je bil samo eden, za ženske in za moške isti. No, in najdem na pokrovu školjke fascikel, podoben tistemu, iz katerega nas je Šefica na uvajanju učila osnovnih pravil obnašanja, le da je imel ta take fensi roza platnice. Naslov fascikla »Kristus iz bradavičk – prijava na razpis EPK 12, pripravila Magda Šuligoj«. Slečem si hlače, malo prelistam in pritisnem ... Stran 5: »Opis in trajnostni učinki projekta«. Vse pobarvano in poboldano. In ko tako serjem, čitam in vidim, kako pridno se je Magda vse to naučila na pamet ... *Malo prisluhne ženskemu glasu v offu in odobravajoče kima* ... ja, pridna, zelo dobro se je naučila, ni kaj ... lejte, deklamira čisto do črke natančno, slišat je pa tako, kot bi ji sproti prihajalo, čisto spontano, ne? *Še malo prisluhne in nadaljuje z listanjem po fasciklu*. O, lej, lej, zadaj pa rojstni dnevi vseh njenih frendov in jebačev, generalnega pa programskega pa finančnega pa projektnega ... madonca, vsi ti direktorji so šli čez EPK? – A ja, saj nam je Šefica na uvajanju omenjala tudi mobilnost in konec koncev se tudi naša galerija imenuje Mobilna galerija ... – Vestno si je pribeležila celi EPK kozmos, stari! – Pizda spet ni vecepapirja, ma nič ... si bom kar s temi kontaktnimi prilogami pomagal, bo še najmanj škode, mislim, saj kontakte maš zdaj na vsaki spletni strani, ne?

Ja nič, ta fascikl ji bo treba vrnit, zgleda, da ima namen še dolgo govorit, kaj, če ji zmanjka

MAGDIN GOVOR V OFFU: Kulturo razumem kot družbenoodgovorni ekoaktični odnos do sveta. Kultura je zame generator razvoja in neomejeno prehajanje kreativnih žarišč čiste energije med že vzpostavljenimi in še vzpostavljaljajočimi se prostori kot žarišči kreativnosti ... Prepričana sem in zdaj tudi že lahko rečem, da moje prepričanje temelji na izkustvu, tudi proces percepiranja je neponovljivo, unikatno in samostojno umetniško dejanje, ki zasluži vso pozornost tako analitikov kot reflexkije. Tematizacija percepiranja se mi je zdela za vse skupaj resnično ključna in v nekem kreativnem smislu samozadostno konkretizirana rezultanta, ki lahko in obenem z ostrino naslavlja in reanimira duha ljudi, predvsem pa spodbuja participacijo meščanov in povečuje njihov interes za kulturo, torej soudeležbo civilne družbe ...

Kulturo razumem kot družbenoodgovorni ekoaktični odnos do sveta. Kultura je zame generator razvoja in neomejeno prehajanje kreativnih žarišč čiste energije med že vzpostavljenimi in še vzpostavljaljajočimi se prostori kot žarišči kreativnosti ... Prepričana sem in zdaj tudi že lahko rečem, da moje prepričanje temelji na izkustvu, tudi proces percepiranja je neponovljivo, unikatno in samostojno umetniško dejanje, ki zasluži vso pozornost tako analitikov kot reflexkije. Tematizacija percepiranja se mi je zdela za vse skupaj resnično ključna in v nekem kreativnem smislu samozadostno konkretizirana rezultanta,

štrene? Da bo imela kam za pogledat, ne?

ki lahko in obenem z ostrino naslavlja in reanimira duha ljudi, predvsem pa spodbuja participacijo meščanov in povečuje njihov interes za kulturo, torej soudeležbo civilne družbe ...

Ko me je zagledala, kako prihajam nazaj s njenim roza fasciklom pod roko, se je v resnici malo zmedla. Stopil sem k njej in ji uslužno odprl na pravi strani ... ona pa kar nič, kar sapo je začela loviti ... Ne vem, zakaj, jaz sem iz fascikla vzel samo en list, ki ga je prečrtala, vse ostalo sem pustil notri, kot je bilo. Kontakte je pa itak ziher znala že na pamet ... No, pol me je pa v enem trenutku prijelo, da bi tudi jaz malo participiral, konec koncev sem jaz tudi javnost, pa še ogrožena vrsta ali kaj že ... pomislil sem, da bo mogoče pa vesela, če tako demokratično prevzamem iniciativo ... In sem vzel tisti prečrtani osnutek, ki sem ga prej sunil iz fascikla, in ga kar na glas prebral.

PAVLE: »Naj zaključim s tem, da se še enkrat iskreno in iz vsega srca zahvalim komisiji EPK, ki je v svoj program sprejela tudi mojega Kristusa iz bradavičk in mi ponudila to neponovljivo in čudovito priložnost za samoafirmacijo. Zelo živo se spomnim trenutka, ko sem dobila pismo in rože predsednika komisije. Ta pozornost mi je res ogromno pomenila, saj gre za človeka izjemno odprtega srca, sposobnega suverenega, modernega in pronicljivega dialoga z novimi mednarodnimi trendi sodobne umetniške produkcije.

Šla sva skupaj na večerjo in v soju sveč mi je priznal, da je v moji prijavi »Kristusa iz bradavičk« prepoznal izjemno simbolično senzibiliteto, ki pa ne zanemarljivo senzualnih plati ... Bil je vesel, da želim svoje kreativne impulze deliti z meščani Maribora, in opozoril me je tudi na intelektualno moč koncepta, ki na tako unikaten in subtilen način plasira omenitve provincialnemu primitivizmu. In ne bo narobe, če rečemo bobu bob: konec koncev gre tudi za uveljavitev blagovne znamke EPK in znotraj tega Mobilne galerije Terminal 12.

Iskreno upam, da bodo kulturni dogodki v letu nominacije v čim večji meri dolgoročno in trajnostno vplivali na kulturni in socialni urbani razvoj mesta in ključno reanimirali družbeno okolje.«

Ops, šele sedaj sem poštekal, zakaj je to prečrtala, v bistvu ta osnutek res ni bil dober, mislim, marsikaj bi se dalo narobe razumeti, najbrž je hotela še malo delat na njem ... Ampak hvala bogu so

na koncu vsi ful ploskali, kot da totalno štekajo in kot da gre še za eno tako alter umetniško akcijo. Pač, konceptdualistično, ne? – Med aplavzom sem se sklonil k Magdi in jo poljubil na lice. Šepnil sem ji na uho, če se spomni, kako me je na otvoritvi poljubila ona. Jasno, pojma ni imela, o čem to jaz. Ker, a veste, teli EPK umetniki, to se non stop nekaj kušujejo, čeprav nič ne pomeni. Oni nimajo problema s tem, da bi kušovanje moralo kaj pomenit, recimo »Všeč si mi« ali pa »Vesel se te« ... Ne, kušovanje pri teh EPK konceptdualističnih umetnikih je tako, malo za zraven, ko brusnice zraven zrezka – valjda ne bodo brusnice manjkale, mislim, gre za nivo, ne? – Eno škatlo Marlboro light, prosim, pa cmok, en kapučin in mmmmmua, eno revijo z nagimi babami, prosim, evo puso, mmmmmua, mmmmmua, mmmmmua na vsakem koraku mmmmmua.

Magda je bila bleda od jeze in zgledalo je, da ji je miška jezik popapcala. Zato sem izkoristil priložnost in se EPK-ju in Mobilni galeriji Terminal 12 javno zahvalil za njen vložek v trajnostni razvoj, zaradi katerega imam jaz zdaj službo za nedoločen čas, kar bo meni in moji družini pomagalo priti na zeleno vejo in tam ostati. Obljubil sem, da bom z otrokoma celo leto 12 in tudi še pol pridno obiskoval kulturne prireditve, kar vse počez, in še dodal, da se mi zdi kultura ... ma zelo pomembna!

Magda se je končno zbrala in ni ji preostalo drugega, kot da me še sama predstavi kot odličen primer trajnostno zintegrirane dobre prakse EPK 12.

A ja, in spomnil sem se, da Magdalena ni bila žena od Kristusa, vsaj po tej Bibliji, ki sem jo jaz bral, ne. Bila je ena navadna putana ...

Ma saj ni važno. Kar se mene tiče, če je trajnostni razvoj to, da bom jaz imel zdaj tole službo trajno, pol je meni to okej. Zdaj čuvam čebulo. Ja, čebulo. Malo je že gnila in smrdi. Dolgčas mi je, nič se ne zgodi, čebula nobenega ne moti. In čebula me tudi ne sproža prav preveč v kako razmišljanje. Se pravi samo sedim, nič ne mislim ali pa mislim na to, kako bi bilo fino, če bi bil Tomaž Pandur ali pa Joc Pečičnik. Ali pa Swami na Rami in bi mi vse Magde pušile kurac.

Ampak sem samo Pavle. Ne Peter. Varnostnik Pavle. 188 cm, 95 kg, obrita glava in tatuji. Pavle, ki nima pojma o umetnosti ...